

UN VIATGE AMB TREN

La vida d'un ésser humà és com un viatge en tren. Un viatge en el qual hi ha parades a estacions, canvis de via, alguns accidents, sorpreses agradables en alguns casos i tristes en altres... Ara coneixerem el viatge de l'Helena!

L'Helena és una noia que acaba de néixer. Quan puja al tren es troba amb els seus pares i; convençuda, sap que ells romandran al seu costat tot el trajecte. Però no és així, ja que quan ella compleix el seu setè aniversari, els seus pares pateixen una malaltia contagiosa i s'acomiaten d'ella a l'estació número "1964". L'Helena continua el seu viatge sense la seva companyia i sense amor irremplaçable.

No obstant això, amb el pas dels anys pugen moltes persones al mateix vagó que l'Helena i es converteixen en companys molt especials i significatius. Entre aquests hi ha les seves germanes grans, la Margarita i la Mònica. Ambdues germanes havien agafat altres trens quan l'Helena va néixer, però es retroben i l'ajuden a superar alguns obstacles difícils de saltar. També, es troba amb amigues seves, algunes ja les havia conegut en estacions anteriors i altres havien arribat des d'un altre país, però sempre es troba amb les que estan disposades a ser agradables i ajudar als més necessitats.

És curiós que a l'estació número "1976" puja al mateix vagó una persona que des d'un principi li crida l'atenció. És un noi elegant, alt i porta una maleta molt carregada.

L'Helena, intrigada s'acosta al viatger i li pregunta per què porta un equipatge tan voluminós. El noi, de nom Robert, li respon que actualment està passant per un moment molt fosc i trist i psicològicament se sent molt aclaparat.

Molts coneguts de Robert han deixat un buit permanent al seu costat en baixar a l'estació i altres han passat tan desapercebuts que ni s'ha adonat que han desocupat els seus seients.

L'Helena reflexiona observant com alguns passatgers s'acomoden en "vehicles" diferents al nostre. Durant tot el trajecte estan separats, sense que existeixi cap tipus de comunicació. Però en realitat, res ens impedeix que ens acostem a ells si existeix una bona voluntat per la nostra part.

Havent cavil·lat, arriba a una conclusió disposta a ajudar a Robert. Li demostra que quan la seva vida va començar tan sols disposava d'una maleta de mà, però l'equipatge va augmentant a poc a poc a mesura que passen els anys. En un determinat punt del camí, comença a ser insuportable portar tant de pes. Llavors, pots elegir entre romandre assegut esperant a què algú t'ajudi, o bé pots disminuir el pes eliminant tot allò que ja no et servirà.

Robert demana la recomanació de l'Helena per haver d'elegir el que no li farà un ús, ja que per a ell és molt difícil. L'Helena comença traient tot el que porta cap a fora i observant: amistat i amor. Però això no es pot tirar, així que arriba la ràbia que pesa molt. Junts comencen a tirar i a tirar i apareix la incomprensió, la por, el pessimisme... En aquest moment el desànim quasi empeny a Robert a ficar-se dins la maleta, però l'Helena no li ho permet! Ella impulsa cap a fora amb totes les seves forces fins que apareix el somriure, que estava sufocat en el fons del seu equipatge. Després de recopilar somriures i més somriures, surt la felicitat. Robert ja té un punt més d'alegria!

Llavors, els dos col·loquen les mans a dins de la maleta per ajuntar més força i expulsen la tristesa. L'Helena li esmenta que ha de deixar la paciència dins de la maleta, ja que li farà molta falta. Entre els dos, intenten deixar també la força, l'esperança, el coratge, l'entusiasme, l'equilibri, la tolerància, la responsabilitat i el bon humor. La preocupació, la deixen de costat, ja que després Robert ja pensarà què fer amb ella.

L'Helena, feliç, li diu que el seu equipatge de mà ja està llest per ser utilitzat de nou i que pensi bé el que col·locarà a dins, ja que el camí és molt llarg.

El Robert no sap com agrair-li. Li dona l'oportunitat de què formi part del seu equipatge i li demana si vol viatjar al seu costat la resta de la seva vida.

El viatge de l'Helena continua al costat del Robert, ple de desafiaments, somnis, fantasies, esperes i acomiadaments.

L'Helena tracta de tenir una bona relació amb tots els passatgers, intentant buscar en cadascú el millor que tenen per oferir.

El gran misteri per a tots és que no es sap mai en quina estació ens tocarà baixar i acomiadar-nos de les persones que hem conegut. Tampoc sabem on baixaran els nostres companys de viatge, ni tan sols el que està assegut al nostre costat.

A vegades, l'Helena pensa en el moment que li toqui baixar del tren. Es demana què sentirà Robert: nostàlgia, temor, alegria, angonya... Separar-se d'ell i dels seus amics serà dolorós i trist.

Ella mateixa és conscient que ara ha de gaudir més del tren i no ha de pensar en això. A l'estació número "1989" neix el seu fill. Ella s'aferra a l'esperança de què en algun moment tindrà la gran emoció d'observar-lo arribar a l'estació principal amb un equipatge que no tenia quan va iniciar el seu viatge.

El que més feliç fa a l'Helena és pensar que ha col·laborat perquè el seu fill creixi i quedi en el tren fins l'estació final.

En conclusió, hem de fer d'aquest viatge en tren que tingui un significat i hagi valgut la pena. Hem de viure de manera que quan arribi el moment de

desembarcar, el nostre seient buit deixi preciosos records als que continuen
viatjant en el tren.

Feliç viatge, Helena!

PSEUDÒNIM: Àncora
Teresa Frau Garcia
3r d'ESO B